

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4153/2023
25.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Гордане Комненић, Јелице Бојанић Керкез и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Милојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Управа за ванредне ситуације Крагујевац, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4608/22 од 30.08.2023. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4608/22 од 30.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4608/22 од 30.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 1П1 1695/21 од 13.09.2022. године, која је исправљена решењем истог суда 1П1 1695/21 од 21.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име неисплаћене увећане плате – додатка на плату по основу дежурства ван радног времена (приправности), у периоду од 20.11.2019. године до 29.07.2021. године исплати износ од 108.134,38 динара, са законском затезном каматом од 28.06.2022. године, као дана вештачења, па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име доспеле законске затезне камате, почев од доспећа до 28.06.2022. године, као дана вештачења, исплати износ од 16.481,31 динар, обрачунате на главни износ неисплаћене увећане зараде – додатка на плату по основу дежурства ван радног времена (приправности), за период од 20.11.2019. године до 29.07.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 99.062,69 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4608/22 од 30.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1695/21 од 13.09.2022. године, која је исправљена решењем истог суда П1 1695/21 од 21.10.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП, закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Предмет тужбеног захтева је исплата додатка на плату по основу приправности (дежурства ван радног времена) у периоду од 20.11.2019. године до 29.07.2021. године. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде, нижестепни судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, са којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 29.07.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Следом изложеног, на основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић